

NEMZETGYILKOSSÁGI KÍSÉRLET – TANULSÁGOKKAL

Kereken száz esztendeje nemzetgyilkossági kísérlet történt a versailles-i Nagy-Trianon palota Cotelleszarnokában (Galerie des Cotelles). *Megállt a nemzet szívverése...* – volt olvasható június 5-én a Nemzeti Ujság címlapján. Ugyanezen az oldalon, vezércikkben ez áll:

„Dermedt rémület, elkeseredés és néma harag reszketett végig ma a magyarokon. Minden magyaron, aki csak él Magyarországon, melyet ma egy tollvonással aláírt béke Romániának is, Csehszlovákiának is, Jugoszláviának is, Ausztriának is nevez. A kar, mely sújtani akar, tehetetlenül hanyatlik alá, a fej lecsuklik, a gerinc megrokskad, aztán újra kiegyenesedik a megtört, de meg nem hajtható magyar: hiszen a lehetlenségéből hiába akarnak lehetőséget csinálni a világ minden hatalmasai. Az akác soha sem terem vadalmát, a tölgy nem hajt csalánvirágot, a rózsatőn nem fakad bojtortján; a magyarokból sohasem lesznek oláhok, rácok, csehek s az ezeresztendő vérözönével megszentelt magyar föld sohasem fogadja be az idegen vért, mely most akarna uralkodni rajta. Minden magyaron végigreszketett a néma harag s az örök tiltakozás villamos árama szaladott végig ma a magyar földeken, véges-végig a Kárpátoktól az Adriáig, Dévénytől Orsováig és a székely bércekig, melyeket feldarabolt a barbár erőszak, de együvé fognak tartozni túl és innen a demarkáción, időtlen-időig.” (Nemzeti Ujság, 1920. június 5.)

A templomokban fél órán át zúgtak a harangok, álltak a villamosok, a vasúti szerelvények, az üzletek, hivatalok, bankok bezártak, az iskolákban nem volt tanítás, az üzemekben a munka leállt, nem dolgoztak a bíróságok, zárva voltak a szórakozóhelyek.

Azóta gyakran elmondjuk, mi, mennyi vészelt el, hány négyzetkilométer, mennyi lakos, termőföld, erdő, bánya-, és

ványkincs, város, hegység, falu, építmény, történelem. Mennyien lettek földönfutók, üzetek el, haltak bele, nyomorodtak meg. Nemzetgyilkossági kísérlettel ez jár.

Csak egyvalamiről nem beszélünk. A tanulságokról. És velük kölcsönhatásban a lehetséges jövőőről.

Báró somorjai Lukachich Géza altábornagy 1918. október 26-án lesz Budapest katonai parancsnoka. Korábban a fronton dandár-, majd hadosztályparancsnok, később a magyar karhatalmi erők, majd a budapesti I. honvédkerület parancsnoka. Nagyjából mindent látott – és mindezt egészen napjainkig elérhetetlen, a közelmúltban (igazi szenzációként!) megjelent *Magyarország megcsönkítésének okai* című könyvében igen tömören és pontosan össze is foglalja. Rögzíti, leírja – a tanulságokat. Egy nemzetgyilkossági kísérlet tanulságait.

Távolról sem csak olyan – egyáltalán nem utolsó – megállapításokkal, hogy „azt halljuk és olvassuk, hogy a trianoni békeszerződésben vették el az ország területének kétharmad részét. Ez a beállítás csak formailag felel meg a történeti hűségnek (...), az ország kétharmad részét már 1918-ban elvették tőlünk, Trianonban csak írásba foglalták azt a tényleges állapotot, mely már 1918-ban előállott.”

Igen: vissza hát 1918-ba! Minden érdemi tanulság itt, errefelé található.

November 3-án írják alá a padovai Giusti-villában az úgynevezett Diaz-féle fegyverszünetet. Amely – Horvátország elszakadását leszámítva – nemcsak száz százalékban érintetlenül hagyja a magyar határokat, de a rendelkezésre állítható magyar fegyveres erőt is szabályozza. Nem is akárhogyan. A szerződés Ausztriának és Magyarországnak összesen húsz (tíz-tíz) fegyverben tartható hadosztályt engedélyez. Ez – hadiállapotban, feltöltve – kb. 150 ezer, békében kb. feleannyi,

70–75 ezer főnyi fegyveres erőt jelent. A november közepétől az országba három irányból beáramló hódító-területfoglaló idegen – cseh, román, szerb – csapatok kiveréséhez számos katonai forrás meglehetősen egybehangzó szakmai becslése szerint kb. három-négy közepes harcértékű hadosztály (az említett engedélyezett – tíz hadosztályt jelentő – haderő kevesebb mint a fele) elegendő kellett volna legyen. (Különösen a cseh és a román alakulatok harcképességének ismeretében.) Tudjuk, hogy harcedzett, kiváló magyar ezredek egész sorát épségben, fegyelmezett hadrendben és teljes fegyverzetben hozták haza parancsnokaik, a határokon – néha már korábban is, illetve az ország belseje felé haladva – zavarták szét, bomlasztották, próbálták leszerelni – vajh kik? (Nevezük őket belső ellenségnek. Merthogy ez a helytálló elnevezés.)

Íme, az első tanulság.

A Károlyi-kormány november 13-án teljesen fölöslegesen és értelmetlenül megkötötte a belgrádi fegyverszünetet, amely már óriási darabokat hagy az ellenségnek Magyarország testéből. Nem fura, hogy nagyjából éppen ezekben a napokban indulnak meg a románok, a szerbek (a csehek kicsit hamarabb), és alig néhány hét alatt óriási területeket szállnak meg?

Balassagyarmaton 1919 januárjában kiverik a cseheket, a Mura-vidéken kétszer is a délszlávokat. Komáromnál lőnek, a Délvidéken hosszú heteken át tartó bénító sztrájkok, a székelyföldi Sóvidéken szabályos fegyveres felkelés. Erdély történelmi határán a Székely Hadosztály közel négy hónapon át a szó szoros értelmében a frontvonalhoz szegezi az előrenyomulni próbáló románokat – eddig, és ne tovább! Hadtörténelmi tény: a modern hadtudomány szerint a legújabb korban példátlan, hogy ilyen szörnyű körülmények között ennyi ember ilyen hosszú frontvonalat ennyi időn át tartani tudjon. Ők tartották.

Itt a második tanulság. Igen, az ellenállás – legalábbis hosszabb távon – így vagy amúgy, de kifizetődik. Csak az fizetődik ki. (Még ha esetleg nehezebb is észrevenni.)

A bomlasztókra, a züllesztőkre, a nemcsak „tehetetlen”, „tehetségtelen”, de hazaáruló Károlyi-kormány idegenszűvűire, a már hosszú hónapok óta alattomban romboló belső ellenségre pedig nemcsak Lukachich tábornoknak és a hozzá hasonló kiváló katonáknak kell felfigyelni. Íme, a harmadik tanulság.

Ami a közvetlen jövőt – az 1918 után következő 19-et – illeti: nagyrészt a Károlyiék uralgásának szerves folytatását jelentő vörös rémuralom, a Tanácsköztársaságnak becézett

133 napos lidércnyomás jelentette. Azokkal a bolsevikokkal, akiknek vadállati kegyetlenségénél csak hánytató nemzeti érzéketlenségük volt talán nagyobb, leszedetvén a nemzeti zászlót a visszavett felvidéki magyar városokban, nyíltan hirdetve, hogy ők nem állnak a nemzeti integritás alapján.

Ímhol a következő tanulság: náluk nagyobb veszély nincs, tőlük óvakodni a legelső óvintézkedés az elsők között.

A tanulságok sorát, lehetne még szaporítani, ám ne feledjük – a magyarok Istene még most is velünk volt: nem (nemzet)gyilkosság, csak nemzetgyilkossági kísérlet történt. És a jövőendő – a tágabb összefüggésekben vizsgált, igazi lehetséges jövőendő – szintűgy ennek függvényében szemlélendő. Nem kell jóslásokba, taktikai-nemzetstratégiai tanácsadás-dömpingbe, esélylatolgatásokba vagy éppen prognózis-változatok kidolgozásába fognunk. Még azt sem kell újra meg újra hangsúlyoznunk, hogy nem kell beszélni róla sohasem, de mindig, mindig gondoljunk rá (ez természetes), hogy semmi sem végleges ezen a világon, és hogy az idő méhében mindig készül valami.

Egyetlen kérdést tennék csak most fel inkább, kicsit társosan tán, de a legkomolyabban: kérem, jelentkezék, aki úgy 1985 táján gondolta volna, hogy a szovjet gyarmatosítók néhány év múlva kitakarodnak az országból és alig fél évtized múlva a Szent Koronával ékes ősi címer a haza legfőbb jelvényé lesz. Ez a legesleglényegesebb tanulság.

